

deného v §u 1 (2) čís. 15. Ale zmíněný zákon nabyl účinnosti teprve dnem 1. května 1923, tedy po doručení odevzdací listiny, a předchozí zákony o ochraně nájemníku neobsahovaly předpisů, podobných ustanovení §u 1 (2) čís. 15 [a §u 6 (1)] zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. Nájemní poměr mezi žalobcem a žalovanou nemohl tedy býti dotčen příslušnými obmezeními, a mohl za účinnosti zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n., jakož i později za účinnosti zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. býti zrušen z důvodů, uvedených v §u 1 obou zákonů jen potud, pokud se dotýkaly žalobce osobně. To se nestalo a proto nutno tvrditi, že nájemní poměr mezi žalobcem a žalovanou, založený doručením listiny odevzdací, dosud zrušen nebyl a nezměněně trvá. Ovšem bylo v nesporném řízení, které bylo u okresního soudu zavedeno k návrhu nynější žalované ze dne 25. dubna 1923, usnesením zemského civilního soudu v Praze jako soudu rekursního ze dne 10. ledna 1924 žalované dáno svolení k výpovědi pozůstalosti Dra Emila K-a ze sporných místností k výpovědnímu termínu únorovému 1924 s tím, že vypovídána pozůstalost jest povinna, vykliditi a odevzdati najaté místnosti nejdéle dne 14. května 1924, a poněvadž dle §u 4 (5) zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. další opravný prostředek byl vyloučen, nabylo ono usnesení v poměru mezi účastníky nesporného řízení formální moci právní, a jakýkoli pokus některého z těch účastníků, zvrátiti usnesení rekursního soudu, musil by se minouti s úspěchem. Ale přes to nelze uzavíratí oči před skutečností, že celé nesporné řízení bylo dle obecných zásad právních zmatečným, poněvadž bylo provedeno proti pozůstalosti Dra Emila K-a, která v době podání návrhu již neexistovala, tedy proti podmětu, jehož tu vůbec nebylo; — a jestliže soudním rozhodnutím, vydaným v tomto zmatečném řízení, byly dotčeny zároveň také zájmy a práva osob třetích, které nebyly účastníky onoho řízení, nelze jim brániti, by se nedomáhaly na soudě odpomoci, které lze ovšem dosíci jen pořadem práva. Za takovouto třetí osobu dlužno pokládati i žalobce, pokud se osobně stal nájemcem sporných místností, — a že jeho zájmy jsou dotčeny usnesením soudu rekursního a že mu přísluší aktivní legitimace ve sporu, správně vyložil soud odvolací. Hledíc ke stavu věci, nelze ani pochybovati, že tu jsou předpoklady pro žalobu určovací podle §u 228 c. ř. s. Nevadí, že se Dr. Vítězslav K. pustil do jednání v nesporném řízení výpovědním. Nevystupovalť v tomto řízení osobně, nýbrž jako zástupce pozůstalosti, tenkrát arci již neexistovavší; okolnost pak, že nenamítal, že pozůstalost, byvši mu odevzdána, již neexistuje, byla by mohla míti význam jen pro otázku útrat v nesporném řízení, po případě mohla by přijíti v úvahu pro případný nárok na náhradu škody, ale pro nynější spor je nerozhodnou. Z toho, co uvedeno, plyne oprávněnost žalobního nároku.

Čís. 4904.

Stačí, byly-li po vydání směnečného platebního příkazu, ale před vynesení rozsudku soudem prvé stolice v řízení o námitkách doplněny nedostávající se náležitosti směnky.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, Rv I 472/25.)

Směneční platební příkazy byly ponechány v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Právní posouzení věci, o něž jde v první řadě, záleží v názoru odvolacího soudu, že nedostávající se náležitost žalobních směnek byla s právním účinem dodatně splněna po vydání směnečných platebních rozkazů, ale ještě před vynesemím rozsudku. Směnkám těm nedostávalo se totiž náležitosti čl. 4 čís. 3 směn. ř., ježto nebylo na nich vyznačeno, na čí řád má býti placena směnečná částka. Vydání směnečných platebních rozkazů na základě těchto neúplných směnek odporovalo §u 557 c. ř. s. Jak se měl soud první stolice zachovati, zda měl žádost o vydání platebního rozkazu zamítnouti, či zavést o žalobě řízení podle §§ 559 a 554 c. ř. s., o tom není třeba nyní uvažovati. Žalovaná strana podala v čas námitky proti platebním rozkazům, a účinnost jich byla odložena až do právoplatného rozhodnutí sporu. Žalobkyně uplatnila směnečný nárok, jehož nebylo v čas podání žaloby, ježto nebylo tu platných směnek. Nedostatek ten byl napraven dodatným připojením nedostávající se náležitosti žalobních směnek. K vyplnění směnek byla žalobkyně oprávněna, ježto podle skutkového zjištění byly jí směnky ty odevzdány příjemcem k vyplnění, a nebylo tvrzeno, že neměly býti vyplněny tak, jak se dodatně stalo. Je pravda, že příjemce, nyní jeho pozůstalost, byl směnečně zavázán teprve okamžikem vyplnění směnek ve smyslu čl. 4 směn. řádu, k tomu však došlo ještě před vynesemím rozsudku první stolice. Tímto rozsudkem mělo a mohlo býti rozhodnuto jediné o tom, zda směnečný nárok je po právu cili nic; ježto před tím byly vydány směnečné platební rozkazy, mohlo se podle §§ 559 a 553 c. ř. s. státi tak jen zachováním, po případě zrušením oněch příkazů. Směnečný nárok vznikl skutečně ještě před vynesemím rozsudku, ježto směnky byly doplněny na počátku ústního jednání. Tím nastala dospělost zažalovaného směnečného plnění ve smyslu §u 406 c. ř. s., to tím spíše, ježto pohledávka, k jejímuž krytí sloužily směnky, vznikla vůči příjemci již roku 1922, tudíž dávno před zažalováním směnek. Nebylo proto záady, by žalovaná strana nebyla k plnění tomu odsouzena, což se mohlo státi jen ponecháním platebních rozkazů v platnosti bez ohledu na to, že směnečný nárok nebyl v čase jich vydání ještě oprávněn, a že rozkazy ty neměly býti vydány, po případě že byly vydány neprávem. Dodatně napravená neúplnost směnky nebyla proto důvodem ke zrušení platebních rozkazů.

Čís. 4905.

Ručení dle §u 2 zák. o společnostech s r. o. vztahuje se na všechny případy, kdy za společnost s r. o., která dosud není zapsána do obchodního rejstříku, bylo jednáno tak, jako by již po právu existovala. Z podpisů na směnkách vzchází i zde ručení směnečné. I pseudokurátor ručí